

လှိုင်စာပေ

မြေပူလှိုင်

ရင်ခတ်သစ္စာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

‘နိုး’၏ ဘဝသည် မွေးဖွားလာကတည်းက ဘာမှ မရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် သာယာကြည်နူးခြင်းနှင့် ၎င်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သောကဖြစ်ခြင်းတို့ ကိုလည်း အထူးထူးကဲကဲ မခံစား ခဲ့ရပါချေ။ သို့သော် အချစ်ဆိုသောအရာသည် နုနယ်သော ‘နိုး’ဘဝ၊ ဘာမှ မရှိသော ‘နိုး’၏ ဘဝထဲ သို့ ရုတ်ခြည်း ဝင်ရောက်လာသောအခါ၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဘာမှ မရှိသော ‘နိုး’၏ ဘဝ ၌ ရှိခြင်း ဖြစ်ခြင်းများ စွာတို့ က သပ္ပတ်အူပမာ ရှုပ်ထွေးခြင်းကို ဖော်ဆောင်သွားလိမ့်မည်ဟု ...

အပိုင်း(၁)

ခါတော်မီစံအိမ်

အခန်း(၁)

နိုးအတွက် အံ့အားသင့်စရာကောင်းလှသော မြင်ကွင်းများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ မြွေလိမ်မြွေကောက် လမ်းများက ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် အမြင့်နေရာများကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပို့ဆောင်လိုက် သောအခါ နိုးချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည် ။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပါလာသော ဂျင်းကုတ်အင်္ကျီကလေးကို ထုတ်ကာ ထပ်ဝတ်လိုက်သောအခါ ဆရာ

လေး ပညာသီရိက

"လခရရင် ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ မိုးနဲ့ ဆောင်း ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ အတွက် အနွေးထည်ထူထူကို အရင်ဝယ်ဝတ်လိုက်ပါ"

"ဟင် နိုးက ဆရာလေးတို့ ဆီ ပို့ပေးမှာ ပါ။ နိုး အအေးဒဏ်ခံနိုင်ပါတယ်"

နိုး၏ စိတ်ရင်းမှန်စကားပင်။ နိုး ကိုယ်ကျိုးအတွက် နိုး ဘာမှ မစဉ်းစားချင်။ ပရဟိတ မိဂသီ သီလရှင်ကျောင်းအတွက် ဘဝတူ မိဘမဲ့ကလေးများ အတွက် မည်ကဲ့သို့ ပံ့ပိုးရမည်ကိုသာ နိုးအာရုံထဲ၌ ရှိနေခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဆရာလေး ပညာသီရိ၏ စကားကြောင့် နိုး ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"နိုးကို ဆရာလေးတို့ က အကောင်းဆုံးအနေအထားရောက်အောင် မပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီအတွက် တာဝန်မကျေသလို ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုးသိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ဂေဟာမှာ က တစ်နေ့ တခြား လူဦးရေက တိုးနှုန်းသာရှိပြီး ရုတ်လျော့သွားခြင်းမှ မရှိတာ။ အလှူရှင် အလှူအစမတွေ့ရဲ့ ဒါနနဲ့ ရပ်တည်နေရတဲ့ ဆရာလေးတို့ ဟာ စာတော်တဲ့ နိုးကို ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်အောင် မပံ့ပိုးနိုင်တဲ့ အပြင် နိုးအတွက် အလုပ်ပေးပြီး တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်ယူတော့လို့ လက်လွှတ်ပေး ခဲ့တာကိုပဲ ဆရာလေးကော ဆရာကြီးကော ယူကျုံးမရ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နိုးနားလည်ပေးထားပါ"

နိုးရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည် ။ ဆရာကြီး ဒေါ်စန္ဒီမာလာနှင့် ဆရာလေး ပညာသီရိတို့ ၏ အေးချမ်းသော မေတ္တာရိပ်အောက်၌ သူ့ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး နားခိုခဲ့ရသည့်အတွက် နိုး၌ ဘာမှ ပူပင်သောက မရှိခဲ့ပါချေ။ စားချိန် အိပ်ချိန် အလုပ်ချိန် ကျောင်းချိန် စာကြည့်

ချိန် စသည် ဖြင့် အချိန် နာရီ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း စက်ရုပ်တစ်ရပ်ပမာ လှုပ်ရှားရင်း ပုံစံတကျ နေသားတကျ ရှိခဲ့လေ သည် ။ နိုးဘဝမှာ မိဘမရှိ။ သို့သော် ဆရာကြီးနှင့် ဆရာလေးတို့ က အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ရှိကြသည် ။ နိုး ဘဝမှာ သွေးရင်းသားချင်းမရှိ။ သို့သော် ဘဝတူ မိဘမဲ့ ကလေးများက နိုး၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ဖြစ်သည် ။ မရှိအတူ ရှိအတူ မျှဝေခံစားနေထိုင်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များ ၏ ကုန်ဆုံးမှုက နိုးဘဝကို ၁၈ နှစ် ဟူသော ကာလသို့ ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပို့ဆောင်လိုက်လေပြီ။

"နိုး"

"တင်ပျံ"

"အစစ အရာရာမှာ သတိ ဝီရိယရှိပါစေနော်"

"တင်ပျံ"

"နိုးရတဲ့ လခကို နိုးပညာရေးအတွက်ပဲ အသုံးပြုပါ။ ကျောင်းအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ နောက်ဆံ မတင်းနဲ့ ၊ နိုးဟာ ကျောင်းအတွက် အင်မတန် တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ"

နိုးရင်ထဲ ခံစားမှုက စတင်၍ ဝင်ရောက် လာလေပြီ။ အုပ်ထိန်းသူ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာလေးတို့ ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတူ မိဘမဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ကြီးသူ ရွယ်သူ ငယ်သူတို့ နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရခြင်း အတွက်လည်းကောင်း ရင်ဝယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းကို ကျောင်းက စတင် ထွက်လာကတည်းက ခံစား ရလေသည် ။ သို့သော် နိုး မျက်ရည်မကျခဲ့။ ပုံစံခွက်တစ်ခု၌ ကြီးပြင်းလာသော နိုးသည် မျက်ရည်မကျ တတ်သကဲ့သို့ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လည်း မရယ်တတ်ခဲ့ချေ။

"နိုး စာမေးပွဲဖြေမယ့်အချိန် ရောက်ရင် ခွင့်တင်ပြီး ကျောင်းကိုပဲ ပြန်လာခဲ့။ အဲဒီအတွက်လည်း အိမ်ရှင်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးပြီ"

ပြင်ပလောကရှိ လူတွေအကြောင်း နိုးမသိရှိ နားမလည်ခဲ့ပါချေ။ နိုးသည် ယခုမှ သာ မိဂသီ ကျောင်း၏ ပြင်ပလောကသို့ စတင်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် နိုးသည် မိဂသီကျောင်း၏ ကျေးဇူးတရားကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ မေ့မည်မဟုတ်ချေ။ မိဂသီကျောင်းကို အခါအခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို ကျေးဇူးပြုရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည် ။

"ဆရာလေးတို့ ကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ"

"ခါတော်စီစံအိမ် နေဦး လိပ်စာက ခဏနော် ဆရာလေး ထုတ်ပေးမယ်"

မန္တလေး ပြင်ဦးလွင် ခရီးသွား ဗင်ကားဒရိုင်ဘာက ပြင်ဦးလွင်မြို့က ကြိုဆိုပါ၏ ဟူသော မြို့ အဝင်မုခ်ဦး အရောက်တွင် သူတို့ အား လှမ်းမေးလိုက်သည် ။ ဆရာလေး ပညာသီရိက လိပ်စာရေးမှတ် ထားသော စာရွက်ကလေးကို သူ၏ ဣစ္ဆာသယလက်ဆွဲအိတ်ငယ်မှ ထုတ်ယူဟန် ပြင်လိုက်စဉ်

"နေနေ ဆရာလေး ခါတော်စီစံအိမ်ဆို တပည့်တော် သိပါတယ်။ ဆရာလေးတို့ ကို အရင်ဆုံး ပို့ပေးမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဒကာကြီး"

နိုးရင်ထဲ၌ ထူးဆန်းသော နေရာဒေသ ပြောင်းလဲမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အေးမြသာယာလှပမှု၊ ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲမှုများ စုပြုံခံစားလာရမှုကြောင့် ရင်ခုန်သံနှုန်းသည် ယခင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်စဉ်

ကာလတုန်းကကဲ့သို့ပင် မြန်ဆန်လာသည် ။ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။ ဗင်
ကားကလေးပေါ်၌ မိမိ နှင့် ငြိမ့်ငြိမ့်လေး လိုက်ပါလာရပါလျက် ပင်ပန်း
သလိုမျိုး ရင်ခုန်သံမြန်ကာ မောဟိုက်နေရပါလိမ့်။ ခြံ စည်းရိုးက အုတ်
တံတိုင်း မရှိသော်လည်း အပင်များက ခွေးတိုးပေါက် မရှိအောင် ယှက်နွ
ယ်ကာ အခိုင် အခံ့ရှိလှသည် ။

"ဘာပင်တွေလဲ ဆရာလေး"

"ဗိုလ်ကတော်မျက်ခုံးလေ"

နီးအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်သည် တကယ့် အထူးအဆန်း အသစ်
အဆန်းတွေချည်းပင်။ ခြံ စည်းရိုး ဂိတ်တံခါးဝကတော့ ဘီးတပ်သံပန်း
တံခါးဖြင့် အခိုင်အခံ့ ရှိလေသည် ။ သော့ခတ်မထားချေ။ သို့သော် တံခါး
ကို စေ့ထားသည် ။ ဒရိုင်ဘာက ကားဟွန်းသံပေးလိုက်သောအခါ သား
ညိုညို တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်နှင့် လူတစ်ယောက် အပင်ကြို အပင်ကြားက
ဘွားခနဲ ပေါ်ကာ ရောက် လာပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့် ပေးလိုက်သည် ။
ထိုသူကလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသကဲ့သို့ ဒရိုင်ဘာကလည်း တစ်
ခွန်းမှ မမေး။ ဝင်းတံခါးက ကားဝင်နိုင်ရုံ ပွင့်သွားသည် နှင့် ကားကို ခြံ
င်းအတွင်း မြေနှီလမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်ခဲ့လေ သည် ။ ခြံထဲတွင် အပင်
အမျိုးအစားပေါင်း ဘယ်မျှရှိလိမ့်မည်ကို နီး မခန့်မှန်းနိုင်သကဲ့သို့
အပင်ကြီးများ က အုံ့ဆိုင်းဖွဲ့နေလေသည် ။ နီးတို့ ကျင်လည်ကြီးပြင်းခဲ့ရ
သော တောင်ဒဂုံရှိ မိဂသီကျောင်းဝင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လေသည် ။
နီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တဩ ငေးမောလိုက်ပါလာရာ သစ်ပ
င် ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းမှုအောက်မှ အိမ်နီကြီးတစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည် ။ ကြီးမားခဲ့ထည် သော်လည်း အိုမင်းမှုကို ဖော်ပြနေ
သော အိမ်နီကြီးကြောင့် နီးရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပြန်လေသည် ။ ထို

ခံစားမှုက အံ့ဩမှုလား ကြောက်လန့်မှုလားဆိုတာကိုလည်း နိုး၏ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သော နှလုံး သားက ကွဲပြားစွာ မခံစားတတ်ပါချေ။ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်၌ ကားက ထိုးရပ်သွားလေသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာလေးက

"ကိုင်း ဆင်းရဲအောင် နိုး"

"မှန်ပါ"

နိုးက သူ၏ ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပိုက်ပြီး ဆရာလေးနောက်မှ လိုက်ဆင်း လိုက်လေသည် ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည် က လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ သုံး ဧကခန့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းများ ၏ အလယ်တွင် အုံ့ဆိုင်းနေသော အပင်ကြီးများကို ရှောင်ကွင်းပြီး ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသော အိမ်နီကြီး၏ အနီးတစ်ဝိုက်၌ ပန်းမျိုး အစုံအလင်ကို လှပစွာပင် အလှစိုက် မြခင်းစိမ်း၏ အနားသတ် စိုက်ပျိုးထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ထိုပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် နိုး၏ မျက်ဝန်းအစုံ ထိပ်တိုက်သွားတိုးလေသည် ။ နိုး၏ ရင်အစုံသည် ထူးခြားစွာ လှုပ်ခါသွားလေသည် ။ အရင်တုန်ခါနှုန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်သော ရင်ခုန်နှုန်း စံချိန်သစ် ဖြစ်သည် ။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့လေးကို လက်ဖျားဖြင့် ဖိကပ်ကာ

"ဘုရားရေ ငါဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်"

ဟု ပင် ရင်တွင်း ရေရွတ်မိလိုက်သည် ။ လူကြီး၏ မျက်ဝန်းက ထူးခြားလှလေသည် ။ နိုး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူးသော မျက်ဝန်းဖြစ်သည် ။ ယောက်ျားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကြီးကြီးတို့ ကို နိုး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည် ။ မိဂသီကျောင်း၏ အလှူရှင် ဒါယကာများ သော်လည်းကော

င်း၊ မီးဖိုချောင် တာဝန်ယူသည့်အခါ ဈေးဝယ်ထွက်သည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ပြင်ပ ကျောင်းသို့တက်ရောက်စဉ် ကျောင်းသားများ နှင့် တွေ့ဆုံစဉ်အခါ၌ လည်းကောင်း ယောက်ျားလေးများ ကို ကြုံဖူး မြင်ဖူးသည် ။ သို့သော် နီး၌ ထူးကဲသော ခံစားမှုကို မခံစားခဲ့ရဖူးချေ။ ယခုတော့ . . . ။ လျှပ် တစ်ပြက်အတွင်း တဒဂ် တွေ့လိုက်ရသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရရုံနှင့် နီးတုန်လှုပ်သွားသည် ။ ရင်ခုန်သံနှုန်းမြင့်တက်သွားသည် ။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွားသည် ။ သွေးလှည့်ပတ်စီးဆင်းမှုများ ရပ်ဆိုင်းသွားလေသလား ထင်မှတ်လိုက်ရသည် ။

"နီး လာလေ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်"

ကားက ပြန်ထွက်သွားလေသည် ။ ဆရာလေး ပညာသီရိက အသံပြုလိုက်မှ နီးသည် လက်ရှိ အနေအထားကို သတိပြုမိကာ ဆရာလေးနောက်မှ ခပ်ယိုယိုကလေး လိုက်ပါခဲ့ လိုက်လေသည် ။ စပို့ရှပ် လက်တိုနှင့် ချည်လုံချည်ကို ခပ်တိုတိုဝတ်ကာ ရေပိုက်ဖြင့် ရေလောင်းနေသော လူကြီးသည် သူ့နောက် ကျောကိုများ ကြည့်နေသလားဟူ၍ ပင် နီး မလုံမလဲ ခံစားမိလိုက်သောကြောင့် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

‘ဟင်’

ထင်ထားသည့်အတိုင်း မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံနှင့် ထပ်မံ ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်သည် ။ ထိုအခါ ပြုံးရောင် သန်းသွားသော မျက်နှာပေးနှင့် ခေါင်းကို ချာခနဲလှည့်ကာ မျက်နှာလွဲသွားသော လူကြီးကဲ့သို့ပင် နီး လည်း ကပျာကသီပင် မျက်နှာလွဲကာ အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားသော ကျွန်းကနုတ်တံခါးကြီးရှေ့သို့ ဆရာ လေးနှင့်အတူ ရပ်လိုက်သည် ။ တံ

ခါးပေါင်အနီး လျှပ်စစ်ခလုတ်ကလေးကို ဆရာလေးက နှိပ်လိုက် သည် ။ သိပ် ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။ ဆရာလေးအရွယ်ခန့်ရှိသော မိန်းမကြီး တစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့် ပေးသည် ။

‘ဆရာလေးတို့ ပါလား ကြွပါ။ ဆရာကြီးဆီက ချောပို့စာ ရောက်ပြီး သားပါ။ ဆရာလေး ပညာ သီရိထင်တယ်’

"မှန်ပါ ဒကာမကြီး ဒေါ်ဖိန် ထင်တယ်"

"တင်ပါ။ ကြွပါ ဆရာလေး"

အိမ်ကြီး၏ ရှေးကျမှုနှင့် ခမ်းနားမှုများကို နီး တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေမိလေသည် ။ မဟော် ဂနီရောင်ထကာ တောက်ပြောင် နေသော ကနုတ် ဆက်တီကြီးများ ပေါ်၌ ကတ္တီပါအခင်းနှင့် ကတ္တီပါ မှီ အုံးများကို တွေ့ရသည် ။ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးက ဧည့်ခန်း၏ ထောင့်တစ် နေရာမှ နီးအား ခပ်မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေလေသည် ။ အခန်းနံရံပေါ်မှ ရှေးပုံစံ ဘီးဆံထုံးနှင့် ပဝါစုံချထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် မော င်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းပေါင်းကာ ရင်ဖုံးတိုက်ပုံဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ သည် ။ ပန်းချီကားကြီးဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ မျက်ဝန်းများက နီးအား စိုက်ကြည့်နေသည် ။ နီး မျက်ဝန်း တစ်စုံကို မှတ်မိသလိုရှိနေသည် ။

"နီး ထိုင်လေ"

"မှန်ပါ"

ဆရာလေးအနီး ခပ်ယိုယို ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒေါ်ဖိန်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက နီးအား ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်လေသည် ။

"ရုပ်ကလေးက ချောလိုက်တာ အသက်လေးကလည်း ဘာမှ ရှိဦးမ

ယုံပုံ မပေါ်ဘူး။ ဆရာလေး ရယ် ဖြစ်ပါ့မလား။"

"အရည်အချင်းဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ဒကာမကြီး အတွေအကြံနဲ့ ကြိုးစားအား ထုတ်မှု စိတ်ဝင်စားမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ နိုး အဲ ပန်းကြာဝတ်မှု မိန်းကလေးနာမည်က ပန်းကြာ ဝတ်မှုတဲ့ ဒကာမကြီး"

"လူလေးလှသလို နာမည်ကလည်း လှတာပဲ"

ဒေါ်စိန်က စိတ်ထဲ ရှိသည် တို့ ကို ချန်မထားတတ်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘွင်းဘွင်းနဲ့ ရှင်းရှင်း ပြောတတ်ပုံရလေသည်။ ။

"နိုးကတော့ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ နာမည်ပဲ၊ သူ ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့ တယ်။ သူ့ကို ဆေးတက္ကသိုလ် ဆက်ထားမယ် ဆိုရင် ဆရာလေးတို့ ဂေဟာမှာ နောက်ထပ် မိဘမဲ့တွေကို လက်ခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်လို့ ဆရာလေး နိုးကို ခုလို ဆရာမအလုပ် လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာပါ။ ဒါထက် အိမ်ရှင်များက"

နိုး စိတ်ထဲက ဒေါ်စိန်ကို အားနာသွားသည် ။ ဆရာလေးက ဒေါ်စိန်၏ ဥပတိရုပ်ကို အိမ်ရှင်ဟု အသိအမှတ်ပြုဟန်မတူချေ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ နံရံပေါ်ရှိ ပန်းချီကားထဲက စုံတွဲနှင့်လည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ ရသော ဥပတိရုပ် မရှိချေ။

"ဪ ဆရာက လမ်းလျှောက်ထွက်တယ် ထင်တယ်။ ခုလောက် ဆိုရင်တော့ ပြန်ရောက်ပါပြီ။ လာပါလိမ့်မယ်"

"ကျွန်မ စာသင်ပေးရမယ့် ကလေးတွေကော ဒေါ်ဒေါ်"

"ကလေးတွေက မန္တလေးက သူတို့ ဒွေးတော်မိကြီးများ ဆီ ရေကန်တော့ သွားကြတယ်၊ မနက် ဖြန် သန်ဘက် ပြန်လာပို့မှာ ပါ"

"ရေကန်တော့"

ဟု နိုး သံယောင်လိုက်မိလေသည်။ ဆရာလေး ပညာသီရိက နားလည်စွာဖြင့် နိုး မသိသော 'ရေကန်တော့'ကို ရှင်းပြလေသည်။ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများက သက်ကြီးဝါကြီး ဆွေမျိုးမိဘများ ကို သင်္ကြန်နှစ်ဦး အခါတော်တွင် လည်း ကန်တော့သော အလေ့အထ ရှိလေသည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များ နှင့် ရေဖလား ရေတစ်ခွက်နှင့် ကန်တော့သော အစဉ်အလာ ရှိလေသည် ဟု ဆရာလေးက ရှင်းပြလေ သည်။ နိုးအတွက် မိဂသီ မိဘမဲ့ကျောင်းဝန်း၏ ပြင်ပသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ အဆန်းအကြယ်များ နှင့် ပြည့်နှက်နေလိမ့်မည်ဟု နိုး တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့သကဲ့သို့ စိတ်လည်း မဝင်စားခဲ့ပါချေ။ သို့သော် တကယ် တမ်း ကျောင်းဝန်းပြင်ပသို့ ရောက်သည် နှင့် အဆန်းတကြယ်များကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေပြီ။ အသစ်အဆန်းများကိုလည်း မြင်တွေ့ရ၊ ကြားသိရလေသည်။ ဆရာလေးကို နိုး အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်မိ သည်။ နှစ်လရှည်ကြာစွာ မိမိအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဆရာလေးနှင့် မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ခွဲခွာရတော့မည်ဟူသောအသိက ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နိုးအား ကြေကွဲမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

"ဟော ဆရာတောင် ဆင်း လာပြီ၊ ကျွန်မ ဆရာလေး ဆွမ်းစားမီ အောင် ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်"

ဒေါ်စိန်က ပြောပြောဆိုဆို ထသွားသည်။ ဒေါ်စိန်မျက်ဝန်း ရှေးရှုသွားရာကို နိုး လိုက်ကြည့် လိုက်မိသည် နှင့် အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ တဒင်္ဂ မှ င်တက်သွားရလေသည်။

အခန်း(၂)

ဦးအောင်စည်သူ၏ မျက်ဝန်းရိပ်နှင့် မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းရိပ်တို့ ခလုတ်တိုက်မိကြပြန်သည်။ ။ တတိယအကြိမ်မြောက် ဆုံစည်းကြသော မျက်ဝန်းများ ဖြစ်သည် ကို ဦးအောင်စည်သူ ကောင်းစွာသတိ ပြုမိလေသည်။ ။ တကယ့်ကို ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းသော မျက်ဝန်း ဖြစ်သည် ဟု အရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံအရ ဦးအောင်စည်သူ ကောင်းစွာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။ မျက်ဝန်းရိပ်တို့ က ဖြူစင်ရိုးသားသကဲ့သို့ မျက်နှာလေးကလည်း ဖူးစင်နေအောင်လှပြီး သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်ရလောက်အောင်ပင် လှသည် ဟု လည်း ပြော၍ ရသည်။ ။ ချောသည် ဟု လည်း ဆိုလို့ ရသည်။ ။ ကျက်သရေရှိသော မိန်းမချောလေးဖြစ်သည်။ ။ မြင် လိုက်ရသူတို့ ၏ ဘဝင်ကို အေးငြိမ်းသွားစေနိုင်သော အတိတ်ရှေးကုသိုလ်ကံတရားက လှခဲ့ရှာသူဖြစ်ပေ မည်။ သို့သော် မိန်းကလေး၏ ဘဝအနေအထားကတော့ မလှပရှာပေ။ မိဘမဲ့ ပရဟိတ သီလရှင် ကျောင်းမှ မိဘမဲ့ကလေးအဖြစ် ရှင်သန်ခဲ့ရရှာသည်။ ။ ယခု သူတို့ အိမ်ကြီးသို့ ဆရာမလေးအဖြစ် ရောက် လာသည်။ ။ သမီးနှင့်သား လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဘာသာရေးအရကော ခေတ်မီပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးရန်အတွက် မိခင်နှင့်တူသော ဆရာမ တစ်ဦးကို သူ့အလိုရှိခဲ့သည့်အလျောက် မိတ်ဆွေများ ကို အကူအညီတောင်းခဲ့ရာ ယခုလို ပရဟိတ သီလရှင်ကျောင်းမှ မိဘမဲ့ ဆရာမလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိ လာလေပြီ။ သူ့ထံသို့ ကြိုတင်

ချောစာပို့ပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ‘ပန်းကြာဝတ်မှု’ဟူသော နာမည် ကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရကတည်းက သူ့ရင်ထဲဝယ် အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ လေသည်။ ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၀ ယ်လွန်းလှသည်။ ။ သို့သော် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး လောကဓံ၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီးသား မိန်းကလေးဟု သူယုံကြည်ခဲ့သည့်အားလျော်စွာ သူ လက်ခံနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ပြီး မကြာမီ ‘ပန်းကြာဝတ်မှု’သည် သူတို့ ၏ ‘ခါတော်မီ’ အိမ်ကြီး ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက် လာလေပြီ။ ဒေါ်စိန်က သူဆင်းလာသည်ကို မြင်သည် နှင့် ဧည့်သည် များအား စကားအနည်းငယ် ပြောလိုက်ပြီး ထကာ သူ့ကိုလည်း

"ဆရာ ရန်ကုန်က ဆရာမလေး ရောက်နေပြီ"

"ကောင်းပြီ ဒေါ်စိန် မွန်းမလွဲမီ ဆရာလေးကို ဆွမ်းကပ်နိုင်အောင် အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဒေါ်စိန်ထွက်သွားသည် နှင့် သူသည် ဆရာလေးတို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တိ၌ ဝင်ထိုင်လိုက် လေသည်။ ။ ဆရာလေးကလည်း သူ၏ ဥပတိရုပ်ကို အကဲခတ်နေလေသည်။ ။ သူက

"ဆရာလေး ဒီမှာ ပဲ တည်းခိုပါလား"

"မိုးကုတ်ဝိပဿနာကျောင်းတိုက်မှာ မိတ်ဆွေသီလရှင်များ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ပဲ တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်ဆင်းမှာ ပါ၊ ကျောင်းကို ကြာကြာပစ်ထားလို့ မရဘူး ဒကာကြီး"

"မှန်ပါ"

"သူကလေးက ပန်းကြာဝတ်မှုပဲ"

သူ ပန်းကြာဝတ်မှုကို စေ့စေ့စပ်စပ်ပင် လျှပ်တစ်ပြက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲ လိုက်လေသည်။ ။ ဤမိန်းကလေးနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံမိလေ တိုင်း သူ့ရင်ဝယ် လှိုင်းထန်ရလေသည် မှာ ဘာကြောင့်နည်း။ တစ်သက် နှင့်တစ်ကိုယ် မခံစားခဲ့ဖူးသော တုန်ခါမှုမျိုး သူ့ရင်ဝယ် ဖြစ်ပေါ်နေပြီ။

"မှန်ပါ့ ငယ်သေးတယ်နော်"

"ငယ်ပေမဲ့ အရည်အသွေးကတော့ ထူးချွန်ထက်မြက်ပါတယ်။ ဒကာ ကြီး သဘောကျမှာ ပါ"

သူ့ရင်ထဲ အားနာသွားသကဲ့သို့ ကရုဏာအိုင်ကလည်း မိန်းကလေး ကို မြင်မြင်ချင်း ဖြစ်ထွန်းနေ ခဲ့သဖြင့်

"ဥပတိရုပ်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သိလိုက်ပါတယ်၊ မိန်းကလေး အဲ ဆရာမရဲ့ တပည့်တွေကတော့ မနက်ဖြန်မှ မန္တလေးကနေ ပြန်လာကြလိမ့် မယ်၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆက်ပေးလို့ မရသေးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိန်းကလေးထံမှ ကြိုးကြာသံ၊ ကရဝိတ် သံကဲ့သို့သော အသံ၊ စမ်းရေ စီးသံကဲ့သို့သော အသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရ သည် ။ ရင်ထဲ အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး စီးဆင်းသွားလေ သည် ။ သူ့ရ င်ထဲက စေတနာများက ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်လာသည် ။

"လေးဘာသာဂုဏ်ထူးတောင် ထွက်တာပဲ ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ် မီသလား"

"မီပါတယ်"

"ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်ချင်ဘူးလား"

သူ၏ ရေစီးကမ်းပြိုစေတနာကို လက်တွေ့ကျသော မိန်းကလေးက

"ကျွန်မ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ပါဘူး လူကြီးမင်းရှင့်"

"ဟင်"

သူ့ရင်ထဲက အာမေဇိုတ်က နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်မသွားခြင်းက ကံကောင်းလှပြီ။ သူ့နှုတ် အာစေးမိ သွားသည် ။

"ကျွန်မ လောကကြီးကို လက်တွေ့ကျကျပဲ ရင်ဆိုင်သွားတတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် ဆိုတာမျိုးဟာ ကျွန်မတို့လို လူမျိုးဘဝမှာ မက်ခွင့်မရှိပါဘူးရှင်"

သူလို လူကြီးတစ်ယောက်က အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးကို တုံ့ပြန်စကားဆိုဖို့ ကိုပင် ရုတ်တရက် စကားစရှာမရအောင် ဖြစ်မိသွားလေသည် ။

"ကျုပ်က ထားပေးမယ်ဆိုရင်ကောဗျာ"

"ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး"

သူ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရလေသည် ။ ဆရာလေးက တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ သူတို့ ပြုစု ပျိုးထောင်ထားသော တပည့်သားများ အပေါ် သူကောင်းစွာ စိတ်ချယုံကြည်ထားပုံရသည် ။ တည်ငြိမ် အေးချမ်းသော မျက်နှာနှင့်သာ ထိုင်နေလေသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်မရမယ့် လစာကို ခြီးခြံချွေတာလိုက်ရင် မိဂသီက ဘဝတူတွေကို တစ်စွန်းရရ၊ တစ်ဝက် ရရ ကူညီနိုင်မယ်၊ ကျွန်မတို့ မိဘမဲ့တွေအတွက်

က် အနာဂတ်ထက်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အသက်ရှင်နေဖို့ က အဓိက ကျတဲ့ အချက်ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။ လူကြီးမင်းက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအတွက် ထောက်ပံ့ပေးမယ့်အစား ကျွန်မလိုပဲ ကြိုးစားတဲ့ ကလေးတွေ မိဂသီမှာ ရှိပါတယ်။ လူကြီးမင်း စေတနာရှိရင် သူတို့ အတွက် ထည့် သွင်း စဉ်းစားပေးပါ။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဝါသနာလည်း ပါတဲ့ ဒီဆရာမအလုပ်နဲ့ အခြေခံပြီး ဆက်လက်ကြိုးစားသွားမှာ ပါ"

သူ့ရင်ထဲ၌ လေးစားသွားသည် ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော မိန်းကလေးမဟုတ်။ ဘဝတူများ အပေါ် စေတနာ နားလည်တတ်သူဖြစ်သည် ။ ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ တည်ဆောက်ပြီးမှ လှေကားထစ် များကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းကာ အမြင့်သို့ တက်လှမ်းမည့် မိန်းကလေးဟု လည်း သူယူဆ လိုက်လေသည် ။

"ကောင်းပါပြီ၊ မိန်းကလေးရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရပါမယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝတူတွေအပေါ် စာနာ ထောက်ထားတတ်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကျုပ် ရန်ကုန်ကိုသွားတဲ့ အခါ မိဂသီကျောင်းက ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ကျောင်းသားတွေအတွက် အထောက်အပံ့ကောင်းကောင်း ရဖို့ ငွေ ပဒေသာပင်တစ်ခု စိုက်ထူပေးခဲ့ပါမယ်။ ဒါဆိုရင် မိန်းကလေး ကျေနပ်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်"

တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံ၌ ထူးခြားသော အခိုးအငွေ့များ ယှက်သန်းသွားပြီး သူ့အား စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်လေသည် ။ နောက် ခပ်စုစုရှိသော နှင်းဆီငုံလွှာ နှုတ်ခမ်းကလေးက အနည်းငယ် ညွတ်ကွေးသွားပြီး

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လူကြီးမင်းရှင် လူကြီးမင်းရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်မတစ်သက် မှတ်ယူထား ပါ့မယ်၊ ပြန်ဆပ်ခွင့်ကြုံပါစေလို့ လည်း ဆုတောင်းနေမှာ ပါ"

သူပြုံးကာ

"မလိုပါဘူး မိန်းကလေး ကျုပ်က ဘာတုံ့ပြန်မှုကိုမှ မမျှော်ကိုးပါဘူး၊
မိန်းကလေးရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ မနောကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကူညီလို
က်ခြင်းပါ"

ဆရာလေးက ပြုံးကာ

"သာဓု သာဓု သာဓု ဒကာကြီးရဲ့ ထံမှာ နီးကို အပ်နှံလိုက်ရခြင်းအ
တွက် ဆရာလေးတို့ ကောင်းစွာ စိတ်ချ နိုင်ပါပြီ"

ဟု ဝင်ပြော လိုက်လေသည် ။ မိန်းကလေးနှင့် သူ တွေ့ဆုံခြင်းက
သာမန် ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ရင်ဝယ်ရိုက်ခတ်လာ
သော ခံစားမှုကတော့ ဆန်းကြယ်လှလေသည် ။ သူ့တစ်သက်နှင့် တစ်
ကိုယ် မခံစားခဲ့ရဖူးသော ခံစားမှုအသစ်တစ်ရပ်ကို သူခံစားနေရသည် ။
ကရုဏာနှင့်ယှဉ်သော ခံစား မှုသက်သက်ပေလား။ လေးစားစိတ်က
လေး ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်ပေလား။ သို့တည်းမဟုတ် နှလုံးသား
ထောင့်တစ်နေရာက ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်သော
'ချစ်ခြင်းအစ'၏ ခံစားမှုပေလားဟု ဦးအောင်စည်သူ ကွဲကွဲပြားပြား နား
မလည်နိုင်အောင်ပင် ရင်ဝယ်လှုပ်ခတ်ခံစားနေရ လေပြီ။
